

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΟΥ

ΤΟΥ Χ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΣΠΡΟΠΡΟΣΩΠΟΣ

Ήταν ένας τύπος κόλακα και κακομοίρη. Ψευτοζούσε, ψευτολέγοντας, θεραπεύοντας τις μικρότητες και μικροφιλοτιμίες τών προκρίτων του χωριού. Τόν παρέδρου τόν έλεγε ή «έξοχότης σου», τόν παπά ή «άγιοσύνη σου», και ή «μικαριότητά σου», γιά τόν ύπνωμοτάρη ήρκιζόταν στα... γαλόνια του, τόν άγροφύλακα τόν έλεγε ή «αυθεντία σου», τόν ειρηνοδίκη, πού πέρασε νά κάνη άναρχίσεις, τόν προσαγόρευε ή «μεγαλειότης σου», τόν μπακάλη ή «άρχοντιά σου», και τόν Καλετάν Γαρδούμπα, τόν άποσπασματάρη ή «βασιλεία σου».



Καθόταν κάτω άπ' τήν κληματαριά.

Μιά μέρα πού ό παπάς καθόταν κάτω άπ' τήν κληματαριά, κουρασμένος, άπό τό ξεφύλλισμα τού άμπελιού, τόν ειδη νά περνά ή σκυφτόν και κακομοιρασμένον.

— "Ωρα καλή σου, Πιντιλέου, πού πααίνεις ;
— Γυρίζω μέσα στούς θρόμους σάν τρελλός, δέν με χωράει ό τόπος !

- Γιά έλα μέσα, χριστιανέ μου, σάν τι έπαθες ;
- Τό δόντι με σουφλάει !..
- Λίγο ρακί νά τό μουδιάση..
- Ποϋ νά τό εϋρω ό φτωχός.

•Η «ζαχαροζυμωμένη μας» έφερε ένα ποτηράκι.
•Ως πού νά πάρη τήν αναπνοή του, ό παπάς, τό ρούφηξε ό Πιντιλέος.

•Η «ζαχαροζυμωμένη μας» όπου «ν' άγιάσουν τά χεράκια της» και «νά χαρή όπου τόν έχει τέτοιο θησαυρό», σκουλιόκοτα τό στόμα της με τό μανίκι, τού έφερε και δεύτερο και τρίτο.

- Ε, πώς πάει ό πόνος; τού ειπε ό παπάς.
- Σάν νά λαρώθηκε, λιγάκι.
- Γιά πάρε άκόμα ένα μά κράτα το καλά !

•Ο Πιντιλέος, φαίνεται, θά ήθελε νά τό κρατήση, μά τό ούζο δέν στε-ότανε, και ή «ζαχαροζυμωμένη μας», πηγαίνονφερνε τά ποτηράκια και μάζευε νέα κοσμητικά.

— Καλώς τήν χρυσοχέρα, ούζο νά πιάνη μά μάλαμα νά γίνεται, νά δώση ό Θεός !.

— Μά δέν μου λές, τού λέει ό παπάς, βλέποντας νά κατεβάζη σάν τό νερό τό ούζο. Τό δόντι σέ πονάει ή τό στομάχι σου ;

— Τό δόντι με πονάει, άπάντησε ό Πιντιλέος, δείχνοντας τό στόμα του, μά καιά τή ρίζα, πρόσθεσε, και έδειξε με τό δάχτυλό του τό στομάχι...



•Η «χρυσοχέρα» δόστου και κουβαλοϋσε ούζο.

•Ενας τέτοιος άνθρωπος, γιαι νά μένη άργός και νά βασανίζεται στις στρατες. Μήπως δέν ήταν άξιός και καλός; Μήπως δέν ήταν δουλευτάρης; Μήπως δέν ήταν τσοπάνος μά φορά; Μήπως δέν ειπε «τού χεριού μας»; •Οποίος τόν πάρει εις τήν δούλεψι του, όφελος θά έχη, ζημία δέν θά έχη. Σκλάβο θά τόν έχη όσον ζή. Τι άλλο θέλουν οι νοικοκυρθεί !..

Αυτά και άλλα παραπλήσια, έσκέπτετο ό Πρόεδρος, ξαπλωμένος, καθώς ήτανε, τό μεσημέρι. Γιά εκμετάλλευσι ό Πιντιλέος ό Καφούρης ήτανε καλός, μά πού νά τόν χρησιμοποιήση! Νά τού πάρη άλογα, νά κάνη τόν άγοιάτη με τά γειτονικά χωριά, ή νά πάρη κάμποσα πρόβατα και νά τού τά έμπιστευθή νά ξανακάνη τόν τσοπάνη; Τό δεύτερο τό βρήκε προτιμώτερο. Τυρί, μαλλιά τώρα, γάλα όλα εινε άκριβά. Τ' άγάγια τώρα εινε όρισμένα «έξοκτη», άλλά τό γάλα; Τό άποβουτρώνας, πουλάει τό βούτυρο εκατό δραχμές και πάλι γάλα εινε και μοσιχ πουλιέται, εις τούς «παντελονάδες» μέσα στην πολιτείά. Και νά σέ παρακαλοϋνε !.

— Άμάν, κουμπάρε, λίγο γάλα !
Μά τό τυρί; •Εκείνο εινε πούνε ! Βώλος άπό άσημι δέν εινε

άκριβάτερος. Νά τούς τό δίνεις, χωρίς βούτυρο και νά σου φυλάν τά χέρια.

— Καμμιά όκά, κουμπάρε, έτσι νά χαρής ό,τ' άγαπάς.

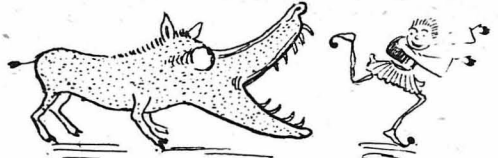
Και δόστου «ξυνοτύρι» ό κουμπάρος όσο κι' όσο.

— Κι' άβέστη νά τούς δώσης θά τό φάνε και θά σου πούη ευχαριστά !

Και έπειτα σά ταμπήση ή άνοιξις. •Η γέννα, τά ψημάρινα !

— Τίποτε ! Τίποτε ! Τό άποφάσισα, κάμποσα πρόβατα θά πάρω!

Και σέ λίγες ήμέρες ό Πιντιλέος, πήρε τά βουνά, επί κεφαλής τριάκοντα προβάτων.



Πρώτη φορά ειδη ένα τέτοιον λύκο.

— Τσίπ ! Τσίπ ! Τσίπ ! Τσίπ ! Άχαχού, ού, ού, ούχα έρμα !
Βουϊζάν όλα τά βουνά.
Κι όταν, όσοι δέν ξέραν τόν ρωτοϋσαν, «τινος ειν' τ' άρνιά».
— Τού τσέλιγκα, άπαντοϋσε, κάτω τού Παρέδρου !..

Δέν πέρασε πολϋς καιρός και μιá μέρα παρουσιάστηκε στόν «τσέλιγκα» ό Πιντιλέος λίγο μουδιασμένος.

— Γειά-χαρά σου, τι συμβαίνει !

•Ενας λύκος, άτιμος θηρίο, ως έκει άπάνω, τού έφαγε δυό-τρία άρνιά. Θά τά ξεσχοϋσε όλα, άν δέν έπεφτε ό Πιντιλέος, νά τά γλυτώση, κινδυνεύοντας αυτός.

— Περιέρ'ο, ειπεν ό Παρέδρος, πού πρώτη φορά άκουε λύκος έδω πέρα !

— Ξέρεις τι εινε τά «ζουλάπια». Μυρίζονται τό καλό τό πράγμα άπό μακρυνά.

Περάσαν λίγοι μήνες και πάλι ό λύκος ξαναπέινασε. Πάλι τά γλύτωσε τά ρέστα ό Πιντιλέος.

— Πώς τά γλύτωσα ένας Θεός τό ξέρει.

•Επειτα έπτες «κακό θανατικό». •Επειτα ήρθεν ένα κοπάδι άπό λύκους.

— Τους έφερην ό πρώτος !

Στό τέλος κόντεψαν νά μαζευθοϋν εκεί όλοι οι λύκοι τής Έλλάδος, •Ο καϋμένος ό Πιντιλέος έμαχότανε κι' αυτός σάν άγριο θηρίο.

— Δέν θά γλυτώση, κανένα βράδυ, θά τόν φάν ! •Αν ήταν άλλος θάχε παραιτηθή. Μά γιά τής «έξοχότητάς σου» τό χατήρι μένω «τσέλιγκά μου» πού ως έδω νά μείνη τό κακό !

•Ο Παρέδρος δέν άπαντοϋσε. •Όλο κι' έβραζε...

Πέρασε άκόμα κάμποσος καιρός, και νά κι' έρχεται ό Πιντιλέος, με δυό καρδάρες με γιαούρτι, στα χέρια φορτωμένος.

•Ητανε ότι άπόμεινε άπό τού Παρέδρου τό κοπάδι. Τή νύχτα εκείνη, λύκοι άπειροι, έπέσανε σάν τά υωρήμηνα. Ποϋ τούς χωράει, τούσους πολλούς λύκους ή γή ! Δέν έμειναν ούτε ούρά, άπό τά πρόβατά του ! φάγαν άκόμα και τό σκύλο. Μόνον αυτός- έγλύτωσε σ' ένα ψηλό έλατο, άπάνω στην κορφή, γιαι και τό δένδρο ριχτήκανε νά φάνε.

— Πάρε «τσέλιγκά μου», τό γιαούρτι σου και χαλάλι σου ό κόλος μου !
Μιά πού δέν έκαμε τό κοπάδι τούτο προκοπή, τι έμεινε στην έξοχότη σου, τι νά πάρω κι' έγώ ό καϋμένος ! Στό νέο κοπάδι πού θά φιάσουμε, νά πάρουμε τρία σκυλιά άκόμα, ξερω έγώ μά ράστο στό διπλανό χωριό... •Θέλεις νά πάω τσέλιγκα μου;
•Ο «τσέλιγκας» δέν τόν άφησε νά τελειώση.

•Αρπάξει τις γιαούρτες τους και τού τις δίνει στο κεφάλι.

•Ο Λευκός πολϋς τόν σκέπασε ολόκληρον, σάν γύμνη προπλάσμα, άπό κανέναν γλύπτη...

— Βρε τι έγενες έτσι; τόν ρώτησαν οι χωριανοί, σάν τόν ειδαν νά βγαίνει γιαουρτένιος.

— Νά δέν βλέπετε ; τούς ειπ' ό Πιντιλέος. Και μέσα του κρυφά, έπρόσθεσε :

— •Εφαγα και τά πρόβατα και βγήκα κι'... άσπροπόρσοσωπος ! στόν κόσμο !..



•Ηλθε με δυό καρδάρες